



**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII KADENCJA**

Warszawa, dnia 6 lipca 2012 r.

Druk nr 151

**KOMISJA PRAW CZŁOWIEKA,
PRAWORZĄDNOŚCI I PETYCJI**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Szanowny Panie Marszałku,

Uprzejmie informuję, iż na podstawie art. 90f Regulaminu Senatu Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu w dniu 5 lipca 2012 roku przyjęła sprawozdanie z rozpatrzonych w 2011 roku petycji, które w załączeniu przekazuję.

Przewodniczący Komisji
Praw Człowieka, Praworządności i Petycji
(-) Michał Seweryński

SPRAWOZDANIE

KOMISJI PRAW CZŁOWIEKA, PRAWORZĄDNOŚCI I PETYCJI

Z ROZPATRZONYCH W 2011 ROKU PETYCJI

Warszawa, dnia 5 lipca 2012 roku

Wstęp

Realizując obowiązek wynikający z art. 90f Regulaminu Senatu corocznego składania Senatowi sprawozdania z petycji rozpatrzonych przez Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, w imieniu komisji przedkładam sprawozdanie za rok 2011. Podkreślić należy, że rok 2011 r. był trzecim rokiem wykonywania przez Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji obowiązku rozpatrywania petycji.

Jesienią 2011 r. nastąpiła zmiana kadencji Senatu, dlatego też prace nad petycjami prowadzone były przez senatorów, członków Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji VII i obecnej VIII kadencji.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, ze zm.) w dziale „Wolności i prawa polityczne” w art. 63 przewiduje możliwość składania przez obywateli petycji, wniosków i skarg. W tym przepisie stwierdza się, że każdy ma prawo składać petycje, wnioski, skargi w interesie publicznym, własnym lub innej osoby za jej zgodą do organów władzy publicznej, a także do organizacji i instytucji społecznych w związku z wykonywanymi przez nie zadaniami. Ponadto przepis ten zawiera upoważnienie do uregulowania w ustawie trybu rozpatrywania petycji.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej VII kadencji, we współpracy z organizacjami pozarządowymi, już w 2008 r. podjął działania by wprowadzić w życie konstytucyjne prawo do składania przez obywateli petycji. Instytucja petycji stała się przedmiotem rozważań Parlamentarnego Zespołu do spraw Współpracy z Organizacjami Pozarządowymi. Zespół wskazał na potrzebę uaktywnienia instytucji petycji oraz przygotowania ustawy o petycjach.

Działania Senatu nad uregulowaniem problematyki petycji prowadzone były dwutorowo:

Najpierw Senat na 22. posiedzeniu 20 listopada 2008 r. debatował nad instytucją petycji i zmienił swój Regulamin (M. P. Nr 90, poz. 781), aby umożliwić obywatelom korzystanie z prawa do petycji. Rozszerzono kompetencje senackiej Komisji Praw Człowieka i Praworządności o rozpatrywanie petycji oraz dodano do nazwy tej komisji petycje. Ponadto do Regulaminu Senatu wprowadzono nowy dział Xa „Rozpatrywanie petycji”, w którym został określony tryb pracy Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji nad petycjami. Zmiany weszły w życie 1 stycznia 2009 r., natomiast od lipca 2009 r. Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji rozpoczęła rozpatrywanie petycji skierowanych przez Marszałka Senatu.

W dalszej kolejności podjęto prace nad przygotowaniem założeń do projektu ustawy o petycjach. Zgodnie z Regulaminem Senatu grupa senatorów złożyła do Marszałka Senatu wniosek o podjęcie postępowania w sprawie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej projektu ustawy o petycjach. Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem zawarty był w druku senackim nr 1036 z 17 listopada 2010 r. Projekt był konsultowany między innymi z organizacjami pozarządowymi. Senat na 74. posiedzeniu 14 kwietnia 2011 r. podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o petycjach.

W Sejmie projekt zawarty był w druku nr 4261 i został skierowany 27 maja 2011 r. do pierwszego czytania do Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej, z zaleceniem zasięgnięcia opinii Komisji Nadzwyczajnej do spraw zmian w kodyfikacjach. W związku z zakończeniem kadencji parlamentu projekt ustawy o petycjach został objęty dyskontynuacją prac legislacyjnych.

Opis trybu pracy Komisji

Zgodnie z postanowieniami działu Xa Regulaminu Senatu obywatele mogą nadsyłać petycje do Marszałka Senatu, który następnie kieruje je do Przewodniczącego Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji. Każdą petycję Przewodniczący kieruje na posiedzenie Komisji. Komisja po rozpatrzeniu petycji i stwierdzeniu związku przedmiotu petycji z funkcjami Izby może skorzystać z jednego z trzech uprawnień:

- 1) złożyć do Marszałka Senatu wniosek o podjęcie inicjatywy ustawodawczej (uchwałodawczej) wraz z projektem ustawy (uchwały),
- 2) upoważnić jednego z członków Komisji do złożenia wniosku o charakterze legislacyjnym w czasie dyskusji nad danym punktem porządku obrad Senatu,
- 3) przedstawić Marszałkowi Senatu opinię w sprawie celowości skorzystania przez Senat lub przez jego organ z uprawnień określonych w Konstytucji, ustawie lub Regulaminie Senatu.

Jeśli Komisja po rozpatrzeniu petycji uzna, że przedmiot petycji nie mieści się w zakresie kompetencji Senatu, to może przekazać ją właściwemu organowi władzy publicznej, jednocześnie informując o tym Marszałka Senatu.

Po rozpatrzeniu petycji Komisja posiada także prawo niepodjęcia działań, o czym również informuje Marszałka Senatu i wskazuje przyczyny.

Komisja ma obowiązek zawiadamiania podmiotu wnoszącego petycję o podejmowanych działaniach lub przyczynach ich niepodjęcia.

Schemat rozpatrywania petycji prezentuje załącznik nr 1 do niniejszego sprawozdania.

Corocznym obowiązkiem Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji jest składanie Senatowi sprawozdania z rozpatrzonych petycji (art. 90f Regulaminu).

Prace komisji nad petycjami

W 2011 r. Marszałek Senatu skierował do Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji 17 petycji, w tym 11 petycji zostało skierowanych w czasie trwania VII kadencji Senatu, zaś 6 kolejnych już na początku VIII kadencji Senatu.

Podkreślić należy, że Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji w 2011 r. prowadziła prace nad 27 petycjami, w tym kontynuowała prace nad 10 petycjami skierowanymi do komisji w 2010 r. Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji w VII kadencji rozpatrzyła 14 petycji, w przypadku 3 petycji skierowanych do komisji pod koniec kadencji prace zostały przeniesione do nowej kadencji.

Wśród 17 petycji skierowanych do komisji w 2011 r. było 7 petycji zbiorowych, w tym 3 to petycje wielokrotne pochodzące od trzech lub większej liczby podmiotów, natomiast autorami 10 petycji były osoby indywidualne.

Wykaz tematów petycji, nad którymi Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji pracowała w 2011 r. zawarty jest w załączniku nr 2 do niniejszego sprawozdania. Ponadto na stornie internetowej Senatu pod adresem <http://www.senat.gov.pl/petycje/> prezentowany jest wykaz i opis petycji oraz prace komisji nad petycjami.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji w 2011 r. odbyła 12 posiedzeń poświęconych pracy nad petycjami, analizując każdorazowo kilka petycji (2–5).

W pracach nad petycjami Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji przyjęła następujący tryb postępowania. Każda z petycji była rozpatrywana indywidualnie. Po zaprezentowaniu petycji na forum komisji przeprowadzano dyskusję nad zawartymi w niej postulatami, zwracano się także o informacje, opinie i stanowiska do resortów związanych merytorycznie z problematyką petycji oraz do ekspertów.

W 2011 r. Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na podstawie zgromadzonych materiałów przygotowała 4 projekty ustaw. Ponadto podjęto decyzję o kontynuowaniu prac nad 7 petycjami, a stosunku do 14 zdecydowano o zakończeniu prac lub o niepodjęciu działań. W odniesieniu do dwóch petycji komisja kończąc prace postanowiła skierować kopie petycji do odpowiednich ministerstw z rekomendacją, aby w pracach resortów nad nowelizacjami wskazanych ustaw uwzględnione zostały postulaty zgłoszone w petycjach.



Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji w 2011 r. rozpatrywała petycje w których postulowano zmianę przepisów z zakresu następujących zagadnień:

- sytuacji kombatantów i osób represjonowanych - 3 petycje; w tym postulat rozszerzenia kręgu podmiotów uprawnionych do otrzymywania świadczeń o osoby wysiedlone, postulat bezpłatnych leków dla żołnierzy górników oraz zmiana zasad przyznawania Krzyża Wolności i Solidarności,

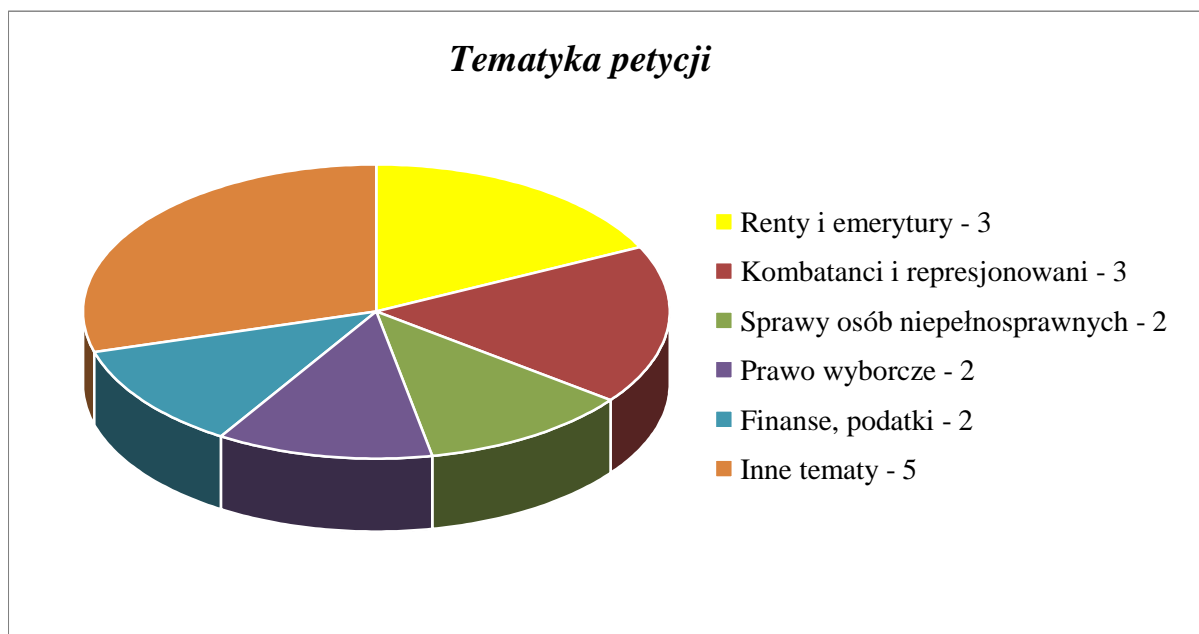
- rent i emerytur, świadczenie kompensacyjne - 3 petycje, w tym włączenie pedagogów i pracowników OHP do kręgu uprawnionych do otrzymywania świadczenia kompensacyjnego,

- sprawy osób niepełnosprawnych - 2 petycje, w tym zwiększenie wymiaru zasiłku opiekuńczego z tytułu opieki nad dzieckiem niepełnosprawnym,

- prawo wyborcze i finansowanie partii politycznych - 2 petycje, w tym wprowadzenie niezależnych krajowych obserwatorów wyborów,

- finanse, podatki - 2 petycje, w tym zabezpieczenie prawa inwestora do skargi na system rekompensat oraz różnicowanie stawek podatku od nieruchomości.

Pojedyncze petycje odnosiły się do zagadnień: prawa budowlanego (tymczasowe obiekty budowlane), prawa o ruchu drogowym (prędkości poruszania się pojazdów na autostradach i drogach ekspresowych), Służby Celnej (zmodernizowanie struktury i działania służby), ustanowienia Ogólnopolskiego Dnia Wychowania Przedszkolnego oraz podjęcia uchwały okolicznościowej dla uczczenia pamięci i wkładu polskich kryptologów w złamaniu szyfru Enigmy.

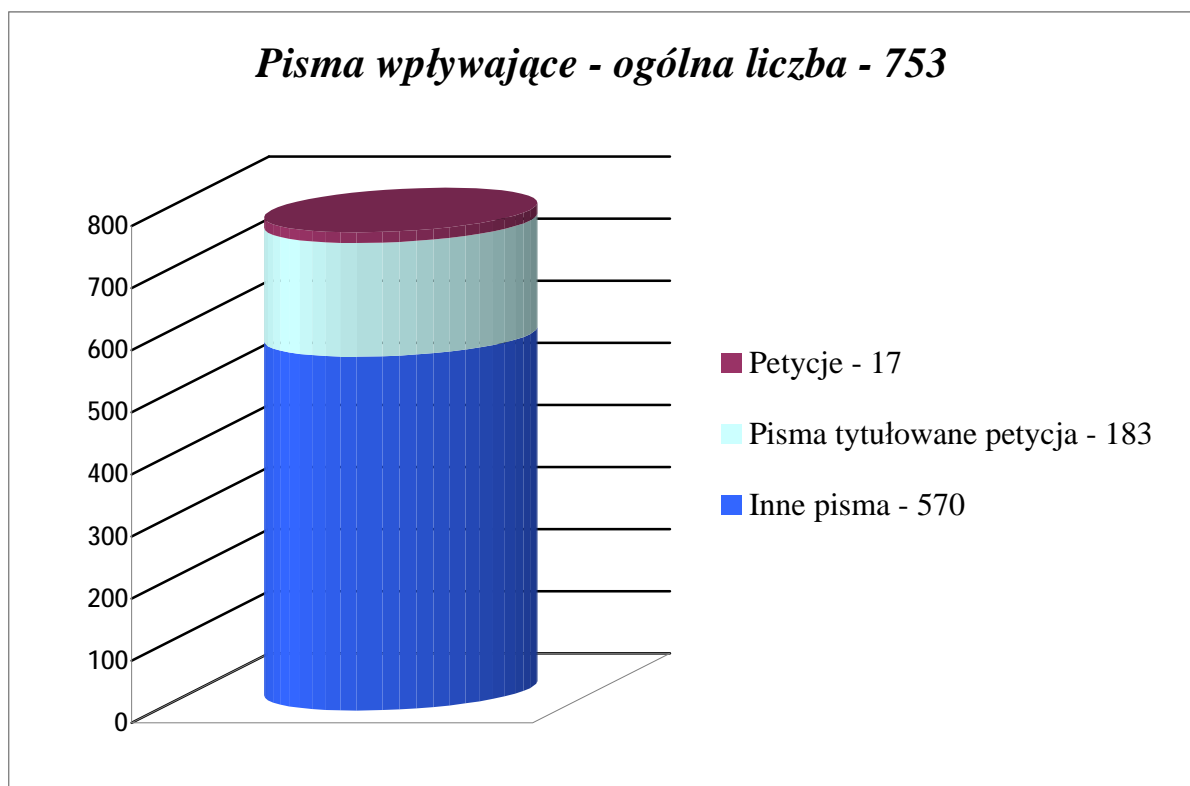


Do Marszałka Senatu, Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji oraz innych organów Senatu i jednostek Kancelarii Senatu napływa szereg listów. Analizując korespondencję nadesłaną w 2011 r. należy stwierdzić, że wśród 753 pism 183 w tytule miało wyraz „petycja” lub zawierało wnioski i propozycje zmiany przepisów prawa. W wyniku wnikliwej analizy tych pism 17 nadano tryb petycyjny.

Odnosząc się do ilości korespondencji otrzymanej w 2011 r. trzeba podkreślić fakt wzrostu pism tytułowanych petycja – było ich 183 i w porównaniu do 2010 r. wpłynęło o 49 pism więcej.

Zdecydowanej większości pism skierowanych do Działu Petycji i Korespondencji Biura Komunikacji Społecznej Kancelarii Senatu nie można było nadać biegu i rozpatrywać ich w trybie petycyjnym przede wszystkim dlatego, że nie zawierały one wniosków legislacyjnych, a ich autorzy przedstawiali swoje indywidualne sprawy prowadzone przed organami wymiaru sprawiedliwości lub przed różnymi organami samorządowymi, wyrażali polemikę lub niezadowolenie z zapadłych orzeczeń albo rozstrzygnięć.

Znaczną część korespondencji kierowanej jako petycje stanowiły pisma osób dzielących się opiniami, uwagami i krytyką na temat stosowania i przestrzegania prawa.



Na każde z nadesłanych pism ich nadawcy otrzymali pisemną odpowiedź z Działu Petycji i Korespondencji Biura Komunikacji Społecznej Kancelarii Senatu, zawierającą wyczerpującą informację lub wyjaśnienie.

W 2011 r. Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji wniosła do Marszałka Senatu następujące projekty ustaw:

- projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych - druk senacki nr 1260;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej - druk senacki nr 1263;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - druk senacki nr 1264,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych - druk senacki nr 1265.

W związku z zakończeniem VII kadencji Senatu prace nad powyżej wymienionymi projektami ustaw nie zostały ukończone. Jednocześnie zgodnie z art. 90g Regulaminu Senatu Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji obecnej kadencji ponownie rozpatrywała petycje, które stanowiły podstawę do przygotowania projektów ustaw. Podkreślić należy, że komisja w 2012 r. przygotowała i ponownie wniosła do Marszałka Senatu dwa z tych projektów: o rencie socjalnej oraz o systemie ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z procedurą przyjętą przy rozpatrywaniu petycji Dział Petycji i Korespondencji do każdej petycji przygotował Informację o przedmiocie petycji. Stanowi ona materiał pomocniczy służący rozpatrzeniu petycji przez komisję. Każda Informacja zawierała prezentację autora petycji, opis postulatów petycji i ich uzasadnienie, a także analizę stanu prawnego regulującego zawartą w niej problematykę i dane dotyczące ewentualnych prac legislacyjnych nad tym zagadnieniem. W opracowaniu zawarte były też informacje na temat związanego z daną problematyką orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego i sądów powszechnych lub administracyjnych, a także o działaniach rządu lub zainteresowanych organizacji. Każda z Informacji o przedmiocie petycji zawierała podsumowanie i rekomendację biura. Do każdego opracowania dołączane były również materiały zawierające wniosek autora petycji oraz wybrane akty prawne, orzeczenia sądów, projekty ustaw, publikacje lub informacje o wcześniejszych działaniach w przedmiocie petycji.

Różnorodność i złożoność problematyki zawartej w petycjach rozpatrzonych w 2011 r. i działania podejmowane przez Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji wymagają zaprezentowania każdej z petycji indywidualnie.

1. **Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej uregulowania sytuacji prawnej osób posiadających przedwojenne obligacje Skarbu Państwa (P-01/10).**

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną. W trakcie pracy nad petycją napłynęły kolejne petycje od posiadaczy przedwojennych obligacji.

Petycja odnosiła się do ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr 1, poz. 1), która w art. 34 ust. 3 stanowiła podstawę do wydawania list państwowej renty ziemskiej (obligacji), zawierała również delegację dla Ministra Skarbu do wydania w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych rozporządzeń, np.:

1. rozporządzenie z dnia 30 grudnia 1927 r. o emisji Serji I 5% państwowej renty ziemskiej (Dz.U.1928.8.58),
2. rozporządzenie z dnia 30 maja 1933 r. w sprawie emisji I-ej serji 3% państwowej renty ziemskiej (Dz.U.1933.43.337),
3. rozporządzenie z dnia 9 maja 1936 r. o emisji II-ej serji 3% państwowej renty ziemskiej (Dz.U.1936.42.310).

Marszałek Senatu **24 marca 2010 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja pracowała nad tą petycją podczas 5 posiedzeń już w **2010 r.** Przewodniczący komisji wystąpił do Biura Analiz i Dokumentacji Kancelarii Senatu o przygotowanie opinii niezależnych ekspertów, na temat możliwości uregulowania sytuacji prawnej osób posiadających przedwojenne obligacje Skarbu Państwa. Opinie, przygotowane zostały przez dr. Kamillę Marchewkę-Bartkowiak i prof. Dariusza Dudka, komisja otrzymała je w czerwcu 2010 r. Komisja uzyskała pisma Ministerstwa Finansów i Ministerstwa Sprawiedliwości zawierające stanowiska resortów do petycji. Ponadto w sprawie petycji zasięmano opinii Komisji Budżetu i Finansów Publicznych, komisja ta **29 lipca 2010 r.** zapoznała się z petycją, po wysłuchaniu opinii przedstawicieli rządu oraz po przeprowadzeniu dyskusji, **nie wyraziła pozytywnej opinii w sprawie podjęcia prac nad inicjatywą ustawodawczą** dotyczącą uregulowania sytuacji prawnej osób posiadających przedwojenne obligacje Skarbu Państwa. Jednocześnie zauważono potrzebę przeprowadzenia szerszej debaty nad tym zagadnieniem. Zaproponowano zorganizowanie spotkania senatorów z autorami petycji oraz przedstawicielami resortów tematycznie powiązanych z tą problematyką.

23 listopada 2010 r. odbyło się wspólne, seminaryjne posiedzenie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji oraz Komisji Budżetu i Finansów Publicznych pt. **Reprywatyzacja i roszczenia obywateli wobec Skarbu Państwa.** W spotkaniu udział wzięli autorzy petycji - przedstawiciele posiadaczy przedwojennych obligacji i środowisk skupionych wokół reprywatyzacji oraz przedstawiciele rządu. Strony spotkania potwierdziły potrzebę ustawowego sfinalizowania wniosków przedmiotowej petycji.

Prace nad petycją były kontynuowane w **2011 roku**, senatorowie rozważali możliwość podjęcia prac nad założeniami do projektu ustawy o uregulowaniu sytuacji prawnej osób posiadających przedwojenne obligacje Skarbu Państwa.

Komisja **5 lipca 2011 r.** ponownie przeanalizowała materiał zgromadzony w trakcie prac nad petycją, przeprowadzona została dyskusja, senatorowie postanowili nie prowadzić dalszych prac nad petycją.

2. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej nowelizacji ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. - Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (P-08/10).

Petycja indywidualna wniesiona przez burmistrza Czerwona.

Postulat petycji dotyczył nowelizacji ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. - Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (Dz. U. z 2003 r. Nr 159, poz. 1547 ze zm.).

Autor petycji wnioskował o skreślenie z ustawy art. 7 ust. 2 pkt 2 stanowiącego: „Nie mają prawa wybieralności osoby, wobec których wydano prawomocny wyrok warunkowo umarzający postępowanie karne w sprawie popełnienia przestępstwa umyślnego ściganego z oskarżenia publicznego”.

Zdaniem autora petycji cytowany przepis powinien być skreślony, gdyż w odniesieniu do systemu ordynacji wyborczych funkcjonuje on tylko w tej ustawie i dotyczy kandydatów do władz samorządowych - najniższego szczebla władzy w państwie. Wymagań takich nie zawierają inne ordynacje wyborcze. Kandydaci na posłów, senatorów, posłów do Parlamentu Europejskiego oraz na prezydenta państwa, wobec których wydano prawomocny wyrok warunkowo umarzający postępowanie karne - nie mają zakazu wybieralności. Zakaz ten dotyczy tylko radnych, wójtów, burmistrzów i prezydentów miast. Autor petycji uważa ten stan za sprzeczny z konstytucyjną zasadą równego traktowania obywateli i równości wobec prawa. Pod pretekstem walki o prawość ludzi władzy zaostrzone zostały wymagania jedynie wobec samorządowców. Odpowiedzialność prezydenta, posła czy senatora jest większa, więc i wymagania wobec nich powinny być wyższe.

Marszałek Senatu **30 czerwca 2010 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP. Komisja rozpatrzyła petycję **5 sierpnia 2010 r.**, przeprowadzona została dyskusja. W głosowaniu podjęto decyzję o kontynuowaniu prac nad petycją.

Komisja **28 października 2010 r.** kontynuowała rozpatrywanie petycji. Z uwagi na prowadzenie w Sejmie prac nad nową ustawą tzw. Kodeksem wyborczym komisja zadecydowała o wstrzymaniu dalszych prac nad petycją. Jednocześnie komisja postanowiła skierować kopię petycji do odpowiedniej komisji sejmowej wraz z rekomendacją, aby w pracach nad nowelizacją uwzględniony został postulat zawarty w petycji.

Komisja zakończyła prace nad petycją **1 marca 2011 r.**, wniosek petycji został zrealizowany przez art. 11 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy (Dz. U. Nr 21, poz. 112).

3. **Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej uznania za okresy składkowe pozostawanie bez pracy wskutek represji politycznych (1956–1989) (P-10/10).**

Petycja zbiorowa wniesiona przez Małopolskich Działaczy Opozycji Demokratycznej.

Dotyczyła ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Autorzy petycji postulowali wprowadzić w ustawie następujące zmiany:

1. w art. 6 ust. 2 po pkt 6, mówiącym o okresach składkowych, dodać pkt 6a w brzmieniu: „niewykonywania pracy w okresie przed dniem 4 czerwca 1989 r. na skutek represji politycznych”,

2. w art. 7 skreślić pkt 4, odnoszący się do okresów nieskładkowych tj. niewykonywania pracy przez opozycjonistów przed 4 czerwca 1989 r., w wymiarze do 5 lat,

3. w art. 117 ust. 4 nadać następujące brzmienie: „okresy, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 10 i art. 6 ust. 2 pkt 6a, mogą być udowodnione dokumentami lub zeznaniami świadków. Oceny tych dokumentów i zeznań dokonuje, w drodze decyzji Kierownik Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych zgodnie z przepisami ustawy o kombatantach”.

W ocenie autorów petycji postulowane zmiany miały na celu zaliczenie do okresów składkowych lata nieprzepracowane z powodu represji politycznych. Obowiązujące regulacje prawne, traktują okresy niewykonywania pracy z powodu działalności politycznej jako lata nieskładkowe i tylko w wymiarze do 5 lat. Świadczenia emerytalne, jakie otrzymują byli opozycjoniści są niskie, gdyż lata pozostawania bez pracy znacząco wpływają na obniżenie ich emerytur. Jedną z form represji politycznych było zwalnianie działaczy opozycyjnych z pracy i stosowanie szykan polegających na odmowie zatrudnienia. I choć często przez ówczesnych decydentów nie było to wyrażane na piśmie, powody zarówno zwolnienia z pracy, jaki i odmowa zatrudnienia podyktowane były względami politycznymi i nosiły znamiona represji.

Marszałek Senatu **22 lipca 2010 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrywała petycję na trzech posiedzeniach w **2010 r.**, przeprowadzona została dyskusja i zapadła decyzja o przygotowaniu projektu ustawy oraz wystąpieniu do Marszałka Senatu z wnioskiem o podjęcie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej realizacji wniosków petycji. Projekt ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zawarty był w druku senackim nr 992 z 8 października 2010 r.

Marszałek Senatu skierował projekt ustawy do rozpatrzenia w pierwszym czytaniu do Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Rodziny i Polityki Społecznej. Pierwsze czytanie projektu ustawy komisje przeprowadziły na wspólnym posiedzeniu **24 lutego 2011 r.** Komisje przygotowały sprawozdanie o projekcie ustawy (druk senacki nr 992 S).

Senat na 72. posiedzeniu **17 marca 2011 r.** podjął uchwałę w sprawie wniesienia inicjatywy ustawodawczej do Sejmu. Wraz z końcem kadencji parlamentu prace nad projektem zostały objęte dyskontynuacją prac legislacyjnych.

4. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu ustanowienie podstawy prawnej określającej zasady:

- zwrotu lasów przejętych na własność Skarbu Państwa na podstawie dekretu PKWN o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa,
- uregulowania stosunków własnościowych naruszonych przez wykonanie dekretu PKWN o przeprowadzeniu reformy rolnej (P-11/10).

Petycja wniesiona przez:

1. osobę fizyczną - petycja indywidualna,
2. Polskie Towarzystwo Ziemiańskie Zarząd Główny w Warszawie - petycja zbiorowa.

Postulaty petycji dotyczyły:

- dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 15, poz. 82 ze zm.),
- dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. z 1945 r. Nr 3, poz. 13 ze zm.).

W opinii wnoszących petycję na podstawie dekretów o przeprowadzeniu reformy rolnej oraz o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa właścicielom ziemskim skonfiskowano 2.700 tys. ha terenów rolnych, 1.780 tys. ha lasów, 57.375 ha stawów rybnych oraz siedziby ziemiańskie wraz z parkami i ogrodami będącymi często obiektami o dużej wartości historycznej i kulturowej. Zwrot bezprawnie zabranych majątków nie został uregulowany przez 20 lat wolnej Polski.

Zdaniem autorów petycji powinny zostać uregulowane następujące kwestie:

1. zwrot mienia byłym właścicielom lub ich spadkobiercom, jeśli znacjonalizowane mienie nie zostało rozparcelowane; zwrotowi podlegają pałace, dwory, parki, lasy, ogrody i stawy,
2. w przypadkach, kiedy majątki ziemskie rozparcelowano zaproponować mienie zastępcze z nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub samorządu terytorialnego,
3. jeżeli nie można dokonać zwrotu nieruchomości lub osoby uprawnione nie będą zainteresowane zwrotem w naturze, to wypłacone powinno zostać odszkodowanie w gotówce lub papierach wartościowych gwarantowanych przez Skarb Państwa.

Autorzy petycji wyrazili pogląd, że uregulowanie stosunków własnościowych i zapewnienie byłym właścicielom lub ich spadkobiercom godziwego odszkodowania pozytywnie wpłynie na poszanowanie prawa własności w Polsce.

Marszałek Senatu **3 sierpnia 2010 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję w **2010 r.**, pracy nad nią poświęcone były trzy posiedzenia. Komisja zasięgała opinii o postulatach petycji z resortów powiązanych kompetencjami z problematyką petycji, m.in. z Ministerstwa Skarbu i Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. **23 listopada 2010 r.** odbyło się wspólne, seminaryjne posiedzenie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji oraz Komisji Budżetu i Finansów Publicznych nt. **Reprywatyzacja i roszczenia obywateli wobec Skarbu Państwa** z udziałem przedstawicieli autorów petycji i reprezentantów rządu.

Na kolejnych posiedzeniach w **2011 r.** komisja kontynuowała prace nad petycją, analizowane były pisma nadesłane przez Polskie Towarzystwo Ziemiańskie oraz Ministra Skarbu Państwa i Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa. Podsumowane zostały dotychczasowe działania. **12 kwietnia 2011 r.** komisja wznowiła dyskusję i postanowiła pozostawić petycję bez dalszych działań.

5. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu nowelizację Kodeksu postępowania cywilnego w części – Postępowanie w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone (P-15/10).

Petycja zbiorowa wniesiona przez:

1. Bank Spółdzielczy w Starym Dzikowie,
2. Federację Banków Spółdzielczych – Mazowiecki Bank Regionalny S.A.,
3. Bank Polskiej Spółdzielczości S.A., reprezentujący zrzeszone banki spółdzielcze,
4. Krajowy Związek Banków Spółdzielczych z siedzibą w Warszawie.

Petycja dotyczyła zmiany ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.) w części przepisów zawartych w Dziale IVa – „Postępowania w sprawach gospodarczych”, w Rozdziale 3 dotyczącym postępowania w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone.

Autorzy petycji wnosili o zmianę przepisów postępowania cywilnego w części dotyczącej postępowania w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, ponieważ prowadzą do nadużyć:

1. Powodują, że w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, możliwe jest wnoszenie licznych, kolejnych pozwów dotyczących wzorców umów, które już ujęto w rejestrze klauzul abuzywnych (niedozwolonych) prowadzonym przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Opisana sytuacja miała miejsce z tego powodu, że obowiązujące w omawianym zakresie przepisy nie uwzględniają powagi rzeczy osądzonej;

2. Na gruncie przepisów k.p.c. nie ma konieczności wystosowywania do strony stosującej klauzulę niedozwolone wezwania ostatecznego do ich usunięcia przed wniesieniem powództwa do sądu;

3. Przepisy nie dają sądowi możliwości uwzględnienia zachowania pozwanego po wytoczeniu pozwu. Mimo, że strona pozwana zaniechała stosowania niedozwolonego wzorca umowy, sąd może orzekać w sprawie przez okres sześciu miesięcy od usunięcia niedozwolonej klauzuli.

W opinii autorów petycji opisane praktyki prowadzą do licznych nadużyć i nieetycznych postępowań podmiotów wykorzystujących luki w prawie - rzekomo w interesie konsumentów. De facto niektóre podmioty dążą do czerpania zysków, zabierają czas sądom i generują zbędne koszty sądowe.

Marszałek Senatu **18 października 2010 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP. Komisja rozpatrzyła petycję w **2010 r.**, przeprowadzona została dyskusja. Komisja postanowiła kontynuować prace nad petycją.

Na posiedzeniu **1 marca 2011 r. komisja zakończyła prace nad petycją**; wobec przeprowadzonej analizy funkcjonowania zakwestionowanych przepisów wnioski petycji nie zostały przyjęte. Komisja uznała, że przy zachowaniu aktów należytej staranności przez banki wzorce umów nie powinny zawierać klauzul abuzywnych. Ponadto ze względu na konieczność ochrony słabszej strony w obrocie tj. konsumenta, wprowadzanie postulowanych zmian nie wydaje się uzasadnione.

6. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej podwyższenia kryterium dochodowego dla otrzymania zasiłku rodzinnego (P-16/10).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Dotyczyła ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992 ze zm.).

Autorka petycji wnioskowała o zmianę art. 5 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych poprzez podwyższenie kryterium dochodowego uprawniającego do otrzymania zasiłku rodzinnego, ponad obowiązującą kwotę 504 zł w przeliczeniu na osobę w rodzinie. Krytycznie odnosiła się do wysokości kryterium dochodowego, które uprawnia do otrzymania zasiłku rodzinnego wraz przysługującymi dodatkami. Kwota kryterium jest zbyt niska, co powoduje, że zasiłek otrzymują tylko rodziny najuboższe.

W ocenie wnoszącej petycję udzielane przez państwo wsparcie finansowe w postaci zasiłku rodzinnego wraz z dodatkami jest bardzo ważne w budżecie domowym rodziny. Koszty utrzymania wciąż rosną w szczególności wtedy, gdy dzieci uczęszczają do szkoły.

Wnosząca petycję czuje się rozgoryczona, że jako rodzina wielodzietna, wychowująca troje dzieci, nie otrzymuje od państwa żadnej pomocy materialnej. Mimo, że oboje z mężem pracują to sytuacja materialna rodziny znacznie się pogorszyła, jednocześnie uzyskiwane środki finansowe nieznacznie przekraczają ustawowy dochód.

Marszałek Senatu **18 października 2010 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję **19 listopada 2010 r.**, przeprowadzona została dyskusja. Komisja postanowiła kontynuować prace nad petycją.

Na dwóch posiedzeniach w **2011 r.** komisja wysłuchała opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej o wniosku petycji. Komisja; zobowiązała resort pracy do przygotowania informacji o liczbie dzieci uprawnionych do otrzymywania świadczenia wraz z danymi o łącznej kwocie wypłacanych świadczeń rodzinnych. Komisja zapoznała się z opiniami zawartymi w pismach resortu pracy i polityki społecznej oraz Rzecznika Praw Obywatelskich.

Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu przygotowało projekt nowelizacji do ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych. Komisja przyjęła wniosek o zaakceptowanie przedstawionego projektu ustawy. **Projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych** zamieszczony był w **druku senackim nr 1260 z 10 czerwca 2011 r.**

7. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej zmiany zasady waloryzacji emerytur i rent z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z procentowej na kwotową (P-17/10).

Petycje indywidualne wniesione przez osoby fizyczne.

Dotyczyły ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Autorki petycji wnosiły o zmianę zasad waloryzacji emerytur i rent z procentowej na kwotową. W opinii zgłaszających petycję obowiązująca waloryzacja przeprowadzana metodą procentową jest niesprawiedliwa, gdyż powoduje niewspółmiernie duży wzrost świadczeń dla osób pobierających wysokie emerytury i renty w stosunku do tych, które otrzymują świadczenie w najniższej wysokości. Procentowa waloryzacja przyczynia się także do rozwarstwienia wśród rencistów i emerytów. Zdaniem wnoszących petycję wprowadzenie waloryzacji kwotowej spowoduje podwyżkę świadczeń dla wszystkich uprawnionych w jednakowej wysokości.

Marszałek Senatu **5 listopada 2010 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję **9 grudnia 2010 r.**, przeprowadzona została dyskusja. Komisja postanowiła kontynuować prace nad petycją.

Na posiedzeniu **7 kwietnia 2011 r.** po wysłuchaniu opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej oraz po zapoznaniu się z opinią prof. G. Uścińskiej z Instytutu Pracy i Spraw Socjalnych o wniosku petycji komisja postanowiła nie prowadzić dalszych prac nad petycją.

8. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zwiększenie pomocy materialnej dla rodzin opiekujących się dziećmi i osobami niepełnosprawnymi (P-19/10).

Petycje wniesione przez:

1. Jerzego P.- reprezentującego Internetowe Forum Rodzin Osób Niepełnosprawnych „Razem Możemy Więcej” - petycja zbiorowa,
2. Halinę Sz. - petycja indywidualna,
3. Stowarzyszenie Osób Niepełnosprawnych, Inwalidów, Ich Opiekunów i Przyjaciół „SON” z siedzibą w Gliwicach - petycja zbiorowa,
4. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Rodzin Osób Niepełnosprawnych „Razem Możemy Więcej” z siedzibą w Kędzierzynie Koźlu - petycja zbiorowa.

Dotyczyły ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992 ze zm.), która w art. 4–15 stanowi, że rodziny z dziećmi niepełnosprawnymi mogą korzystać ze świadczeń rodzinnych adresowanych do ogółu rodzin wychowujących dzieci, tj. zasiłku rodzinnego i dodatków do zasiłku. Jeżeli członkiem rodziny jest dziecko z orzeczeniem o niepełnosprawności, zasiłek rodzinny przysługuje, gdy dochód rodziny w przeliczeniu na osobę albo dochód osoby uczącej się nie przekracza kwoty 583 zł.

Autorzy petycji postulowali zwiększenie pomocy materialnej dla rodzin opiekujących się dziećmi i osobami niepełnosprawnymi poprzez:

1. przyznanie świadczenia pielęgnacyjnego obojgu rodzicom w przypadku, gdy w rodzinie wychowuje się więcej niż jedno niepełnosprawne dziecko i spełnione są wszystkie warunki formalne uprawniające do otrzymania świadczenia,
2. podwyższenie wysokości świadczenia pielęgnacyjnego do kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w roku waloryzacji,
3. wprowadzenie corocznej waloryzacji świadczenia pielęgnacyjnego i zasiłku pielęgnacyjnego,
4. podwyższenie kwoty zasiłku pielęgnacyjnego do wysokości dodatku pielęgnacyjnego,
5. podwyższenie podstawy wymiaru składek emerytalno-rentowych dla osób, które rezygnują z zatrudnienia z powodu konieczności sprawowania bezpośredniej opieki nad chorym członkiem rodziny i wydłużenie okresu ich odprowadzania.

W opinii Forum Rodzin Osób Niepełnosprawnych „Razem Możemy Więcej” rodzice niepełnosprawnych dzieci czują się dyskryminowani i traktowani, jako osoby drugiej kategorii. Powszechnie znana jest ich sytuacja i wciąż składane są im obietnice, a podejmowane działania są niewystarczające. Opiekunowie dzieci niezdolnych do samodzielnej egzystencji za swe oddanie i rezygnację z pracy zawodowej ponoszą zbyt wysoką cenę, gdyż nie są właściwie doceniani i godnie opłacani, zaś sprawowanie opieki nad dziećmi wymaga wiedzy i umiejętności z zakresu pielęgniarstwa, rehabilitacji i ratownictwa medycznego. Autorzy petycji świadczenia pielęgnacyjne w obecnej wysokości traktują jak jałmużnę.

Autorka petycji indywidualnej wносиła o zrównanie zasiłku pielęgnacyjnego w kwocie 153,00 zł wypłacanego przez ośrodki pomocy społecznej z dodatkiem pielęgnacyjnym

w wysokości 181,10 zł przysługującym z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Według zgłaszającej petycję zasiłek pielęgnacyjny i dodatek pielęgnacyjny powinny być naliczane w jednakowej wysokości oraz corocznie waloryzowane od 1 marca.

Rodzice zrzeszeni w Stowarzyszeniu „SON” zwracali się z wnioskiem o zmianę sytuacji prawnej i materialnej rodzin opiekujących się niepełnosprawnymi dziećmi. Postulowali stworzenie kompleksowego modelu wsparcia rodziny, który byłby realizowany na stałe w różnych okresach życia niepełnosprawnego dziecka tj. od urodzenia aż do starości.

Ogólnopolskie Stowarzyszenie „Razem Możemy Więcej” również wystąpiło o przygotowanie całościowego modelu udzielania pomocy rodzinom opiekującym się niepełnosprawnymi dziećmi.

Marszałek Senatu **29 listopada 2010 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję **9 grudnia 2010 r.**, na posiedzeniach **7 kwietnia i 16 czerwca 2011 r.** komisja kontynuowała prace, wysłuchała opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej o wnioskach petycji. Komisja zwróciła się o opinię o postulatach petycji do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Rzecznika Praw Obywatelskich. Komisja postanowiła prowadzić prace tylko nad 3 wnioskami petycji oraz podjęła decyzję o przygotowaniu projektu ustawy przewidującego coroczną waloryzację (o charakterze inflacyjnym) świadczenia pielęgnacyjnego i zasiłku pielęgnacyjnego.

Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu przygotowało projekt nowelizacji do ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych. **Komisja przyjęła projekt ustawy**, który zamieszczony był w **druku senackim nr 1265 z 17 czerwca 2011 r.**

9. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej ujednoczenia zasad wykonania zakazu prowadzenia pojazdów wobec sprawców przestępstw i wykroczeń (P-20/10).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Dotyczyła:

- ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zm.) - w Rozdziale XXI zawarty jest katalog przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, penalizuje je art. 42 i następny, określa przesłanki orzekania zakazu prowadzenia pojazdów oraz zakres przedmiotowy i podmiotowy stosowania tego środka,

- ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 275), który określa znamiona wykroczeń polegających na spowodowaniu zagrożeń dla bezpieczeństwa i porządku w komunikacji oraz w art. 86-87 penalizuje zachowania po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka.

Wnoszący petycję postulował, aby zarówno w Kodeksie karnym jak i w Kodeksie wykroczeń obowiązywały te same zasady wykonania środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów. Na podstawie obu ustaw sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów, ale tylko w Kodeksie karnym przewidziano możliwość wcześniejszego uchylecia tego środka (art. 84 § 1). Zdaniem autora petycji jest to niekonsekwencja ustawodawcy, skutkująca tym, że w pewnych przypadkach sprawca przestępstwa ścigany w trybie przepisów Kodeksu karnego ma szansę na wcześniejsze odzyskanie prawa jazdy niż sprawca wykroczenia. Wnoszący petycję podkreślał, że przestępstwo od wykroczenia różni się wyższą społeczną szkodliwością czynu. Odpowiadać temu powinno zróżnicowanie w rodzajach, wysokości i dolegliwościach kar i środków karnych przewidzianych za te czyny. Wobec sprawcy wykroczenia nie powinny być stosowane surowsze sankcje niż w stosunku do sprawcy przestępstwa. Dylemat, czy

należałoby złagodzić we wskazanym kierunku przepisy Kodeksu wykroczeń czy też zaostrzyć zasady wykonania tego środka karnego w Kodeksie karnym, wnoszący petycję poddał pod ocenę ustawodawcy.

Marszałek Senatu **6 grudnia 2010 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję **9 grudnia 2010 r.**, przeprowadzona została dyskusja. Komisja postanowiła prowadzić prace nad petycją oraz zdecydowała zasięgnąć informacji i opinii o wniosku petycji w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Na posiedzeniu **29 marca 2011 r.** komisja kontynuowała prace nad petycją; senatorowie zapoznali się z pismem nadesłanym przez Ministerstwo Sprawiedliwości, zawierającym stanowisko resortu w sprawie petycji. W opinii resortu sprawiedliwości „zawarty w petycji postulat wprowadzenia do Kodeksu wykroczeń instytucji analogicznej do instytucji (z art. 84 § 1 Kodeksu karnego) uznania środka karnego za wykonany nie zasługuje na uwzględnienie”. Komisja postanowiła nie prowadzić dalszych prac nad petycją, jednocześnie senatorowie postanowili przekazać wniosek petycji do wiadomości Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Karnego działającej przy Ministrze Sprawiedliwości.

10. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu podniesienie kwoty renty socjalnej (P-21/10).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Internetowe Forum Rodzin Osób Niepełnosprawnych „Razem Możemy Więcej”; Forum skupia rodziców i opiekunów osób niepełnosprawnych, które wymagają całodobowej opieki i pomocy.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268 ze zm.), która określa zasady i tryb przyznawania oraz wypłaty renty socjalnej.

Autorzy petycji wnosili o podjęcie inicjatywy ustawodawczej mającej na celu podwyższenie kwoty renty socjalnej.

Zdaniem autorów petycji państwo powinno zapewnić osobom niepełnosprawnym finansowanie pomocy w różnych formach, na poziomie zapewniającym godne życie. Osoby niepełnosprawne są poszkodowane przez los, do tego dochodzą problemy dnia codziennego, które mogłyby zostać rozwiązane, gdyby osoby te dysponowały wyższymi środkami finansowymi. Niepełnosprawni często nie są w stanie pracować, bywają zależni od opiekuna z rodziny, który również z racji obowiązków nie może podjąć pracy. Wymagają opieki lekarskiej i rehabilitacyjnej oraz nierzadko – drogich leków. Zaledwie część tych wydatków jest refundowana przez Narodowy Fundusz Zdrowia lub Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Osoby niepełnosprawne wymagające opieki i ich rodziny mają poczucie niesprawiedliwości. Mimo licznych prawnych zabezpieczeń czują się dyskryminowani, zepchnięci na margines społeczeństwa. Dlatego autorzy petycji domagają się, aby renta socjalna została podwyższona.

Niemożność podjęcia pracy zarobkowej przez osobę niepełnosprawną i przez jej opiekuna prowadzi do znacznego obniżenia dochodu rodziny, co nie jest równoważone przez świadczenia socjalne otrzymywane od państwa, które dodatkowo są ograniczane kryterium dochodowym na bardzo niskim poziomie, określonym przez prawo. Koszty utrzymania rodzin z osobą niepełnosprawną są znacznie wyższe niż rodzin, w których wszystkie osoby są pełnosprawne. Autorzy petycji stwierdzali, że Polska funkcjonuje w Unii Europejskiej od sześciu lat, ale standard życia osób niepełnosprawnych i pomoc państwa są u nas na dużo niższym poziomie niż w innych krajach UE. Wnoszący petycję, zrzeszeni na forum „Razem Możemy Więcej” uznali ten stan za naganny i wymagający radykalnych zmian.

Marszałek Senatu **17 grudnia 2010 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrywała petycję **7 kwietnia i 16 czerwca 2011 r.**, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie zapoznali się z opinią nadesłaną z Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. Komisja postanowiła prowadzić dalsze prace nad petycją oraz podjęła decyzję o przygotowaniu projektu ustawy. Przyjęto założenia o zrównaniu wysokości renty socjalnej z kwotą renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz zwiększaniu kwoty renty socjalnej o ok. 4% przez cztery kolejne lata począwszy od 1 stycznia 2012 r.

Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu przygotowało projekt nowelizacji do ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej. **Komisja przyjęła projekt ustawy zawarty w druku senackim nr 1263 z 17 czerwca 2011.**

11. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zwiększenie wymiaru zasiłku opiekuńczego dla osób sprawujących opiekę nad dzieckiem niepełnosprawnym (P-01/11).

Petycje zbiorowe wniesione przez:

1. Stowarzyszenie Osób Niepełnosprawnych, Inwalidów, Ich Opiekunów i Przyjaciół „SON” z siedzibą w Gliwicach,
2. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Rodzin Osób Niepełnosprawnych „Razem Możemy Więcej” z siedzibą w Kędzierzynie Koźlu.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) oraz ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512), która w art. 32–35 określa zasady i tryb przyznawania oraz wypłaty zasiłku opiekuńczego.

Autorzy petycji wnosili o podjęcie inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zwiększenie wymiaru zasiłku opiekuńczego dla osób sprawujących opiekę nad dzieckiem niepełnosprawnym poprzez:

1. Zniesienie bariery wieku dziecka w warunkach uprawniających rodzica lub opiekuna do zasiłku opiekuńczego, w wymiarze 60 dni w skali roku, gdy dziecko posiada orzeczenie o niepełnosprawności albo orzeczenie o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

2. Zwiększenie z 14 do 30 dni zasiłku opiekuńczego dla rodzica lub opiekuna sprawującego osobistą opiekę.

Zdaniem autorów petycji elementem wsparcia rodzin opiekujących się niepełnosprawnymi dziećmi jest zniesienie bariery wieku dziecka, uprawniającej rodzica lub opiekuna do otrzymania zasiłku opiekuńczego. Zasiłek ten powinien przysługiwać w wymiarze 60 dni w skali roku bez względu na wiek dziecka, jeżeli posiada ono orzeczenie o niepełnosprawności lub o stopniu niepełnosprawności.

W opinii wnoszących petycję ograniczenie prawa do otrzymywania zasiłku ze względu na wiek dziecka (do 14 lat) jest krzywdzące, gdyż zmusza rodzica do zaniechania aktywności zawodowej, by móc zapewnić opiekę dziecku, chociaż jego stan psychofizyczny - poza okresami choroby - pozwala na uczęszczanie do szkoły, środowiskowego domu samopomocy lub innej placówki, terapię zajęciową. Mimo, iż stan części niepełnosprawnych dzieci pozwala na podjęcie pracy zawodowej w pełnym wymiarze przez oboje rodziców, to trzeba pamiętać, że dzieci te bez względu na wiek, oprócz chorób wieku dziecięcego, czy sezonowych (np. przeziębień) wymagają specjalistycznych badań kontrolnych, rehabilitacji, wyjazdów na turnusy, a wtedy urlopy rodziców najczęściej nie wystarczają na opiekę.

Ponadto, wnoszący petycje postulowali zwiększenie z 14 do 30 dni okres zasiłku opiekuńczego dla rodzica lub opiekuna sprawującego osobistą opiekę nad niepełnosprawnym dzieckiem, gdyż po wyczerpaniu tego limitu chorujący rodzice sami nie mają możliwości skutecznego leczenia, w tym szpitalnego, bowiem nie mogą zapewnić dziecku zastępczej opieki.

Marszałek Senatu **18 stycznia 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja **7 kwietnia 2011 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Po wysłuchaniu opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej o wnioskach petycji komisja postanowiła nie prowadzić dalszych prac nad petycją.

12. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zobowiązanie administracji publicznej do zatrudniania osób niepełnosprawnych w wysokości co najmniej 6% ogółu zatrudnionych (P-02/11).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Dotyczyła zmian w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407 ze zm.).

Autorka petycji wносиła o zobowiązanie instytucji publicznych do osiągnięcia minimalnego 6% wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych. Pracodawcy niespełniający kryterium wskaźnika zatrudnienia, obowiązkowo dokonują wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

W opinii zgłaszającej petycję osoby niepełnosprawne są dyskryminowane, a ich zatrudnienie jest wciąż niższe niż w wielu krajach Unii Europejskiej. Praca jest szczególnie ważna dla osób młodych z lekkim stopniem niepełnosprawności, które nie posiadają stażu, by móc pobierać świadczenie rentowe. Ich stanowiska pracy nie wymagają dodatkowych nakładów finansowych na przystosowanie i oprzyrządowanie do stopnia niepełnosprawności.

Marszałek Senatu **1 marca 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję **29 marca 2011 r.**, przeprowadzona została dyskusja.

Komisja zwróciła się do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych oraz Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych z prośbą o informacje dotyczące sytuacji osób niepełnosprawnych na rynku pracy. Ponadto senatorowie postanowili zwrócić się do Komisji Rodziny i Polityki Społecznej o wyrażenie opinii o przedmiocie petycji.

Komisja Rodziny i Polityki Społecznej **7 czerwca 2011 r.** odbyła dyskusję nad petycją i jednogłośnie wypowiedziała się przeciwko rozwiązaniu zaproponowanemu w petycji. Jednocześnie komisja podzieliła opinię o potrzebie zatrudnienia osób niepełnosprawnych w instytucjach publicznych z zastosowaniem pierwszeństwa, ale pod warunkiem, że osoby te spełniają kryteria związane z wymaganym poziomem wykształcenia i kompetencjami zawodowymi na danym stanowisku.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **5 lipca 2011 r.** kontynuowała prace nad petycją, po analizie opinii Komisji Rodziny i Polityki Społecznej o postulatach petycji postanowiono nie prowadzić dalszych prac nad petycją.

13. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie zabezpieczenia prawa inwestora do skargi na system rekompensat (P-03/11).

Petycje zbiorowe wniesione przez:

1. Andrzeja K. z Plymouth,
2. Dariusza K. z Włodawy,
3. Janusza L. z Olsztyna.

Dotyczyły postanowień Dyrektywy 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (Dz. U. UE L. 84/22), która uznaje ochronę inwestorów i utrzymanie zaufania do systemu finansowego za podstawowe elementy prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego w zakresie usług inwestycyjnych. W art. 13 Dyrektywy stanowi się, że „Państwa członkowskie zapewnią, aby prawo inwestora do rekompensaty mogło stanowić przedmiot skargi inwestora przeciwko systemowi rekompensat”.

Autorzy petycji wnioskowali aby podjąć inicjatywę ustawodawczą mającą na celu:

- precyzyjne i jednoznaczne określenie zasad wnoszenia skutecznych środków zaskarżenia przeciwko systemowi rekompensat, w tym także wniesienia bezpłatnego lub obciążonego niewielką opłatą pozwu cywilnego przeciwko systemowi rekompensat,
- stworzenie prawnych podstaw do pełnej ochrony inwestorów przed ryzykiem oszustw, nadużyć administracyjnych lub błędów operacyjnych, powodujących brak możliwości wywiązania się przez przedsiębiorstwo inwestycyjne z obowiązku zwrotu aktywów klientom.

Zdaniem wnoszących petycje Dyrektywa 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. została nieprawidłowo transponowana do prawa polskiego, gdyż praktycznie uniemożliwiła realizację prawa inwestora do rekompensaty. W konsekwencji naruszone zostało szereg praw podstawowych oraz pozbawiono zainteresowanych prawa do sądu przeciwko systemowi rekompensat i tym samym prawa do skorzystania ze środków odwoławczych, a także prawa do mienia.

Brak możliwości zaskarżenia systemu rekompensat (stosownie do kryteriów skutecznego środka odwoławczego określonych przez Europejski Trybunał Praw Człowieka) powoduje, zdaniem autorów petycji, brak też możliwości wyczerpania krajowej drogi odwoławczej, a tym samym dalszej drogi odwoławczej przed Trybunałem Europejskim. Jednocześnie w petycjach podnoszone jest, iż wnioski i skargi kierowane do polskiego Parlamentu, premiera, ministrów lub Rzecznika Praw Obywatelskich, w świetle prawa unijnego, nie są uznawane za skuteczne środki odwoławcze.

Z uzasadnienia petycji wynika, że polski ustawodawca nieprawidłowo zaimplementował dyrektywę 97/9/WE, gdyż jako ewentualnego adresata roszczeń wskazał instytucję zarządzającą systemem rekompensat a nie system rekompensat jako taki. W przypadku wszczęcia procedury odwoławczej nie byłaby to skarga uprawnionych na niewłaściwą wysokość przyznanych rekompensat, lecz pozew przeciwko spółce handlowej. Jednocześnie w obecnym stanie prawnym wystąpienie z powództwem cywilnym do sądu przeciwko systemowi rekompensat, jak dowodzą piszący, nie jest w tym przypadku możliwe, gdyż system rekompensat nie ma osobowości prawnej ... ani statusu jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną. Czyni to pozew bezskutecznym.

W podsumowaniu wnoszący petycje stwierdzają, że patowa sytuacja prawna, w jakiej znaleźli się poszkodowani klienci upadłego WGI DM S.A., jest konsekwencją nieprawidłowego wywiązania się przez polskiego ustawodawcę ze zobowiązań unijnych.

Marszałek Senatu **1 marca 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję **29 marca 2011 r.**, przeprowadzona została dyskusja, postanowiono kontynuować prace nad petycją po zasięgnięciu opinii senackiej Komisji Budżetu i Finansów Publicznych.

Komisja Budżetu i Finansów Publicznych na posiedzeniu **19 maja 2011 r.** zapoznała się z petycją. Po wysłuchaniu opinii przedstawicieli rządu komisja nie wyraziła pozytywnej opinii w sprawie podjęcia prac nad inicjatywą ustawodawczą w kierunku realizacji wniosków zgłoszonych w petycji. Wiceminister Ministerstwa Finansów Wiesław Szczuka stwierdził, że Komisja Europejska nie podważyła sposobu wdrożenia dyrektywy nr 97/9/WE do ustawodawstwa polskiego.

Komisja kontynuowała prace nad petycją **1 czerwca 2011 r.** Obecni na posiedzeniu przedstawiciele Komisji Nadzoru Finansowego poinformowali, że zasady wypłaty rekompensat są uregulowane w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi. Inwestor dochodzący prawa do otrzymania rekompensaty (jeśli jest wpisany na listę inwestorów w przypadku sporu co do wysokości kwot środków pieniężnych lub wartości instrumentów finansowych, a także gdy spór taki nie istnieje, ale Krajowy Depozyt Papierów Własnościowych z jakiegokolwiek powodu nie wypłaca rekompensaty) może wystąpić na drogę sądową. Inwestor nie wpisany na listę inwestorów, także ma prawo do wytoczenia powództwa o zapłatę przeciwko KDPW S.A. Orzeczenie sądu stwierdzające prawo do rekompensaty skutkuje powstaniem roszczenia do KDPW o wypłatę rekompensaty na podstawie art. 140 ust. 7 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Komisja podjęła decyzję o przekazaniu petycji do Ministerstwa Sprawiedliwości, w celu uzyskania informacji dotyczącej postępowania prawnego w tej sprawie. Komisja postanowiła, że dalsze decyzje będą podejmowane po uzyskaniu odpowiedzi z Ministerstwa Sprawiedliwości.

8 września 2011 r. komisja podjęła prace nad petycją. Po analizie opinii otrzymanej od Ministra Sprawiedliwości komisja postanowiła nie prowadzić dalszych prac nad petycją.

14. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zobowiązanie organów emerytalno-rentowych do informowania świadczeniobiorców o tych zmianach prawa, które mogą mieć wpływ na wysokość otrzymywanego świadczenia (P-04/11).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), która określa warunki nabywania prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń – emerytalnego i rentowych oraz wskazuje reguły ustalania wysokości świadczeń, zasady i tryb ich przyznawania oraz wypłaty, zaś w art. 116 ust. 1 ustawy stanowi, że postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego.

Wnoszący petycję postulował, aby Zakład Ubezpieczeń Społecznych został ustawowo zobowiązany do informowania emerytów i rencistów o tych zmianach prawa, które mogą mieć wpływ na wysokość otrzymywanego indywidualnego świadczenia.

Zdaniem autora petycji ZUS, jako instytucja powołana do ochrony interesów obywateli nie wywiązuje się ze swych powinności. Autor petycji opisując własne doświadczenia uzasadnia nimi potrzebę realizacji wniosku petycji. Od 1999 r. posiadał prawo do przeliczenia otrzymywanego świadczenia – choć nie zdawał sobie z niego sprawy i dopiero w 2008 r. je zrealizował. W prawidłowym już wniosku poprosił też o wypłatę utraconych – w efekcie braku informacji z ZUS – świadczeń. ZUS wydał decyzję odmowną, a

odwołania od decyzji do Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego zostały rozpatrzone na jego niekorzyść. Oba sądy w wyrokach stwierdziły, że ustawa nie nakłada na ZUS obowiązku powiadamiania świadczeniobiorcy o zmianie przepisów prawa w zakresie możliwości przeliczenia emerytury, a przyznanie świadczenia lub jego przeliczenie dokonywane jest na wniosek zainteresowanego. Dlatego ZUS corocznie przysyłał autorowi petycji tylko decyzję o waloryzacji emerytury, nie przysyłał mu informacji o możliwości przeliczenia świadczeń.

Autora petycji oburza brak wymogu informowania starszych ludzi o przepisach, które dają im możliwość otrzymywania wyższych świadczeń. Jest zdania, że państwo – działając za pośrednictwem ZUS – okazało się nierzetelne. Dla autora petycji oczywiste jest to, że aby osoba zainteresowana miała powód do złożenia wniosku do ZUS musi posiadać wiedzę, że określone przepisy dają jej taką możliwość.

Marszałek Senatu **2 marca 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję **29 marca 2011 r.**, postanowiono kontynuować nad nią prace. Na posiedzeniu komisji **1 czerwca 2011 r.** obecni byli przedstawiciele Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, uznali oni postulat petycji za niewykonalny. Wyjaśnili, że każda spersonalizowana informacja musiałaby wiązać się z przejrzaniem 7,5 miliona akt. Przedstawicielka ZUS zauważyła, że przygotowanie informacji spersonifikowanej nie jest możliwe, ponieważ w pionie emerytalno – rentowym zatrudnionych jest tylko 10 600 osób. Każda z osób zatrudnionych w tym pionie ZUS miałaby do przejrzania 700 akt, aby wyłowić osoby objęte zmianą przepisów.

16 czerwca 2011 r. komisja przyjęła przygotowany przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu projekt nowelizacji ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Projekt ustawy. Zawarty był w druku senackim nr 1264 z 17 czerwca 2011 r.

Do końca VII kadencji Senatu prace nad petycją nie zostały ukończone, w związku z tym prace były kontynuowane w 2012 r.

15. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zmianę ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane w zakresie wydłużenia okresu pozwolenia użytkowania dla tymczasowych obiektów budowlanych (P-05/11).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 ze zm.), która w art. 3 pkt 5 stanowi, że tymczasowy obiekt budowlany to obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe. Ponadto, zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 12 ustawy uzyskania pozwolenia na budowę nie wymaga budowa tymczasowych obiektów budowlanych, niepołączonych trwale z gruntem i przewidzianych do rozbiórki lub przeniesienia w inne miejsce w terminie określonym w zgłoszeniu, ale nie później niż przed upływem 120 dni od dnia rozpoczęcia budowy określonego w zgłoszeniu.

Wnoszący petycję postulował, aby podjąć inicjatywę ustawodawczą dotyczącą wydłużenia okresu pozwolenia użytkowania dla tymczasowych obiektów budowlanych niezwiązanych trwale z gruntem przeznaczonych na prowadzenie sezonowej działalności gastronomicznej tak, aby okres zezwolenia na użytkowanie był taki sam, jak okres dzierżawy gruntu, na którym obiekt został postawiony.

Autor petycji podnosił, że w przypadku użytkowników niebędących właścicielami terenu, a jedynie posiadającymi tytuł do zajmowania go np. umowę dzierżawy, która jest zawarta na dowolny okres, problematyczne staje się demontowanie obiektu przed upływem 120 dni – okresu użytkowania wskazanego w prawie budowlanym. Następnie dla podtrzymania prowadzonej działalności gospodarczej przedsiębiorca, aby działać zgodnie z przepisami, musi przenieść obiekt na inne miejsce i ponownie musi przejść przez procedurę zgłoszenia obiektu w odpowiednim urzędzie.

Zdaniem wnoszącego petycję wymóg demontażu obiektu w relacji do prowadzonej w nim działalności np. mała gastronomia, generuje właścicielowi dodatkowe koszty, a także zmusza go do stałego poszukiwania nowego miejsca pod prowadzoną działalność.

Autor wskazywał, że brak możliwości uzyskania zgody na okres porównywalny do okresu dzierżawy, wielokrotne przechodzenie procedury zgłoszeniowej przed Starostwem Powiatowym, a także przenoszenie obiektu na inny teren jest nieracjonalne. W przypadku obiektów tzw. małej gastronomii, ustawodawca powinien zmienić procedurę i wydłużyć czas, w którym można legalnie użytkować tymczasowy obiekt budowlany.

Marszałek Senatu **18 maja 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję **5 lipca 2011 r.**, przeprowadzona została dyskusja. Po analizie petycji komisja postanowiła nie prowadzić dalszych prac i przekazać petycję do Ministerstwa Infrastruktury do rozważenia i uwzględnienia przy nowelizacji prawa budowlanego.

16. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zwiększenie kwot wolnych od egzekucji prowadzonej na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (P-06/11).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), która w art. 139–143a ureguje sprawy egzekucji i potrąceń ze świadczeń określonych w ustawie (emerytur i rent z tytułu niezdolności do pracy i rodzinnych).

Autor petycji wnosił o zmianę przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS mającą na celu zwiększenie kwot wolnych od egzekucji. Zwrócił się z postulatem zmiany zasady pozwalającej na dokonywanie potrąceń z renty w wysokości trzech piątych świadczenia. Autor uzasadniał wniosek petycji własną sytuacją: jako osoba z orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności otrzymuje świadczenie rentowe podlegające egzekucji komorniczej z tytułu zobowiązań alimentacyjnych. Dodatkowo spłaca kredyt zaciągnięty na swoją rehabilitację. W opinii wnoszącego petycję, w wyniku egzekucji komorniczej pozbawiony jest on środków finansowych potrzebnych do codziennej egzystencji (brak funduszy na żywność, zakup środków czystości, lekarstw i konieczną rehabilitację). Egzekucja z jedyne go źródła utrzymania, w wysokości trzech piątych świadczenia, skazuje go na wegetację.

Marszałek Senatu **18 maja 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję **1 czerwca 2011 r.**, przeprowadzona została dyskusja. Po wysłuchaniu opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej o wnioskach petycji komisja postanowiła nie prowadzić dalszych prac nad petycją.

17. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zmianę prędkości poruszania się pojazdów na autostradach i drogach ekspresowych (P-07/11).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm.), która w art. 20 ust. 3 stanowi się, że prędkość dopuszczalna poza obszarem zabudowanym wynosi w przypadku samochodu osobowego, motocykla lub samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej nie przekraczającej 3,5 tony:

- na autostradzie - 140 km/h,
- na drodze ekspresowej dwujezdniowej - 120 km/h,
- na drodze ekspresowej jednojezdniowej oraz na drodze dwujezdniowej co najmniej o dwóch pasach przeznaczonych dla każdego kierunku ruchu - 100 km/h,
- na pozostałych drogach - 90 km/h.

Autor petycji wnioskował, aby przywrócić prędkości poruszania się pojazdów na autostradach do 130 km/h oraz na drogach ekspresowych do 110 km/h, tj. prędkości obowiązujące przed nowelizacją z 29 października 2010 r. ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Zdaniem autora petycji aktualnie autostrady i drogi ekspresowe pełnią w Polsce rolę obwodnic dla ruchu miejskiego. Występuje na nich bardzo duże natężenie ruchu. W Ocenie autora petycji - ustawodawca, podnosząc próg dopuszczalnej szybkości na takich drogach, nie wziął pod uwagę, tego że:

- jeżdżący szybciej powodują zagrożenie dla pojazdów poruszających się wolniej,
- większość kierowców w Polsce nie ma wystarczającego doświadczenia w prawidłowej jeździe takimi drogami,
- tolerancja Policji dla wykroczeń w zakresie prędkości poruszania się po drogach powoduje, że przekroczenie prędkości 140 km/h karane jest z zasady za jazdę powyżej 154 km/h.

Z powyższych względów wnoszący petycję uznał decyzję ustawodawcy za zbyt pochopną, przynajmniej do czasu, aż sieć autostrad w Polsce zostanie w całości zrealizowana. Postulował obniżenie prędkości poruszania się pojazdów na autostradach i drogach ekspresowych.

Marszałek Senatu **26 maja 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję **5 lipca 2011 r.**, przeprowadzona została dyskusja. Po analizie postulatów petycji komisja postanowiła nie prowadzić dalszych prac nad petycją.

18. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie uprawnień rad gmin do różnicowania stawek podatku od nieruchomości (P-08/11).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył zmiany:

- ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, ze zm.), która w art. 40 ust. 1 nadaje gminie prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązującego na jej obszarze, przy czym zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 8 podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat należy do wyłącznej właściwości rady gminy, lecz tylko w granicach określonych w odrębnych ustawach,

- ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613, ze zm.), która w art. 5 i 7 określa kompetencje rady gminy do określania wysokości stawek podatku od nieruchomości.

Autor petycji postulował podjęcie prac nad inicjatywą ustawodawczą mającą na celu:

1. Wprowadzenie do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nowej kategorii przedmiotu opodatkowania preferencyjną stawką podatku od nieruchomości, obejmującej grunty i budynki, które w wyniku zmian w lokalnej infrastrukturze narażone są na wyższe, niż w roku poprzednim, natężenie hałasu oraz stężenie zanieczyszczeń powietrza,

2. Nałożenie na rady gminy obowiązku różnicowania stawki podatku od nieruchomości w odniesieniu do nowej kategorii przedmiotu opodatkowania.

Zadaniem autora petycji gorsze warunki życia na danym terenie (podwyższony hałas, zanieczyszczenie powietrza, wzmożony ruch drogowy, istnienie zakładów przemysłowych lub centrów handlowych) zmieniają lokalne warunki i przekładają się bezpośrednio na niższą jakość życia. Jednak fakt życia w strefie szkodliwego oddziaływania na środowisko dostrzegają tylko sami zainteresowani, gdyż lokalne władze nie chcą uznać, że miejsca ich mieszkania utraciły swoje walory środowiskowe i stały się nieprzyjazne ekologicznie. To zaś powinno pociągać za sobą obniżenie stawek podatków, które płacą mieszkańcy z tytułu posiadania nieruchomości.

Mimo istnienia ustawowych instrumentów do fakultatywnego obniżania stawek podatku od nieruchomości, w oparciu o wskazane ustawowo kryteria (w tym te, na które powołuje się wnoszący petycję), rady gmin - od początku istnienia tej ustawowej możliwości - nie skorzystały z takiego uprawnienia. Jak dowodzi piszący - chęć poboru jak najwyższych podatków przewyższa racjonalne podejście do zagadnienia.

Autor petycji postulował, aby preferencyjnej stawce omawianego podatku nadać charakter obligatoryjny i oprzeć ją na wskaźniku procentowym, zależnym przede wszystkim od odległości nieruchomości od źródeł niekorzystnych emisji, jak i wieku danej nieruchomości.

Marszałek Senatu **21 lipca 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję **8 września 2011 r.**, przeprowadzona została dyskusja. Po analizie postulatów petycji komisja postanowiła prowadzić dalsze prace nad petycją.

Do końca VII kadencji Senatu prace nad petycją nie zostały ukończone, w związku z tym prace były kontynuowane w 2012 r.

19. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu ustanowienie dnia 29 września „Ogólnopolskim Dniem Wychowania Przedszkolnego” (P-09/11).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Polski Komitet Światowej Organizacji Wychowania Przedszkolnego z siedzibą w Warszawie.

W ocenie autorów petycji ustanowienie „Ogólnopolskiego Dnia Wychowania Przedszkolnego” pomoże zwrócić uwagę społeczeństwa na ważny aspekt, związany z rozwojem i socjalizacją dziecka, realizowany przy pomocy edukacji przedszkolnej. Uczczenie tej idei szczególnym dniem może również pomóc w rozpropagowaniu w świadomości społecznej roli, jaką pełnią placówki przedszkolne, w których dzieci nie tylko spędzają czas bawiąc się, ale przede wszystkim są stymulowane do rozwoju, uczą się, są przygotowywane do realizacji obowiązku szkolnego.

Dodatkowym argumentem przytoczonym przez autorów petycji jest odnalezienie, poprzez świętowanie, wspólnej płaszczyzny porozumienia dzięki której środowisko przedszkolne: dzieci, rodzice, kadra nauczycielska, w szczególny sposób będą mogli zintegrować się. Ogólnopolski charakter nowego święta obchodzonego cyklicznie ma również znaczenie propagandowe, może zogniskować uwagę społeczną na znaczeniu edukacji przedszkolnej, jej roli w rozwoju i wychowaniu dziecka, zwiększeniu wiedzy społecznej na temat misji przedszkoli. Może stać się również okazją do świętowania, miłej zabawy, a także czerpania radości z bycia przedszkolakiem.

Marszałek Senatu **21 lipca 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję **8 września 2011 r.**, przeprowadzona została dyskusja. Po analizie postulatu petycji komisja postanowiła nie prowadzić dalszych prac nad petycją.

20. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zmianę przepisów o finansowaniu partii politycznych w taki sposób, by komitety lokalne w wyborach samorządowych oraz komitety wyborców i partii, które uczestniczą w wyborach parlamentarnych po raz pierwszy lub nie przekroczyły w wyborach progu 3% – objąć finansowaniem z budżetu państwa (P-10/11).

Petycja zbiorowa wniesiona przez:

- Gabriela Janowskiego – przewodniczącego partii „Przymierze dla Polski”;
- Kornela Morawieckiego – prezesa Stowarzyszenia „Solidarność Walcząca”;
- Wojciecha Podjackiego – przewodniczącego partii „Liga Obrony Suwerenności”.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o partiach politycznych (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 857 ze zm.), która w art. 28 ust. 1 pkt 1 stanowi, że partia polityczna, która w wyborach do Sejmu samodzielnie tworząc komitet wyborczy otrzymała w skali kraju co najmniej 3% ważnie oddanych głosów na jej okręgowe listy kandydatów na posłów – ma prawo do otrzymywania przez okres kadencji Sejmu subwencji z budżetu państwa na działalność statutową.

Zdaniem autorów petycji, przyjęte zasady finansowania partii politycznych powodują nierówność szans polityków i partii aspirujących do szerszego uczestnictwa w życiu politycznym w stosunku do podmiotów już działających na scenie politycznej. W wyborach zarówno samorządowych jak i parlamentarnych skutkuje to drastycznym obniżeniem realnych możliwości wybieralności kandydatów lokalnych komitetów wyborczych na rzecz kandydatów dużych partii. Autorzy petycji są przeciwnikami obecnych rozwiązań, gdyż powodują one zahamowanie dopływu nowych propozycji do obywatela. W efekcie, w społeczeństwie powstaje zniechęcenie do polityki i polityków oraz do uczestnictwa w wyborach.

Autorzy petycji są przekonani, że partie polityczne powinny otrzymywać na swą działalność środki z budżetu państwa dostępne na równych prawach dla wszystkich podmiotów chcących uczestniczyć w wyborach, które zarejestrowały listy wyborcze. Również dla partii, które nie przekroczyły w ostatnich wyborach progu 3% poparcia.

Marszałek Senatu **21 lipca 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję **8 września 2011 r.**, przeprowadzona została dyskusja. Po analizie postulatu petycji komisja postanowiła prowadzić dalsze prace nad petycją.

Do końca VII kadencji Senatu prace nad petycją nie zostały ukończone, w związku z tym prace były kontynuowane w 2012 r.

21. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu włączenia do podmiotów uprawnionych do otrzymywania świadczenia kompensacyjnego z ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych pedagogów i wychowawców zatrudnionych w Ochotniczych Hufcach Pracy (P-11/11).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. Nr 97, poz. 800 ze zm.).

Autor petycji wnosił o nowelizację ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, gdyż w jego opinii krzywdzące pedagogów i wychowawców zatrudnionych w OHP jest pominięcie tej grupy osób w kręgu podmiotów, którym ustawa przyznaje nauczycielskie świadczenia kompensacyjne.

Według autora petycji pracownicy pedagogiczni i wychowawcy zatrudnieni w Hufcach Pracy, Środowiskowych Hufcach Pracy i Ośrodkach Szkolno-Wychowawczych realizują zadania opiekuńczo-wychowawcze w internatach OHP, prowadzą zajęcia dydaktyczno-wychowawcze w Zespołach Szkół Zawodowych oraz w Gimnazjach, w co najmniej połowie obowiązującego ich czasu pracy. Posiadają wymagane kwalifikacje pedagogiczne, równocześnie zajmują się wychowywaniem młodzieży zaniedbanej społecznie i zagrożonej różnymi patologiami, a mimo to zostali pozbawieni prawa do otrzymania tych świadczeń.

Wnoszący petycję czuje się rozgoryczony, gdyż w jego odczuciu obowiązująca „ustawa dzieli pedagogów na lepszych i gorszych”, dlatego wnosi o poszerzenie jej zakresu podmiotowego.

Marszałek Senatu **21 lipca 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja rozpatrzyła petycję **8 września 2011 r.**, przeprowadzona została dyskusja. Po analizie postulatu petycji komisja postanowiła prowadzić dalsze prace nad petycją.

Do końca VII kadencji Senatu prace nad petycją nie zostały ukończone, w związku z tym prace były kontynuowane w 2012 r.

22. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy uchwalodawczej mającej na celu uczczenie pamięci i wkładu polskich kryptologów - Mariana Rejewskiego, Jerzego Różyckiego i Henryka Zygalskiego - w złamaniu szyfru Enigmy (P8-01/11).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Autor petycji dostrzegł potrzebę uhonorowania przez Rzeczpospolitą czynu, jaki został dokonany przez trzech polskich matematyków Mariana Rejewskiego, Jerzego Różyckiego i Henryka Zygalskiego, którzy przyczynili się do poznania tajemnicy niemieckiej maszyny kryptograficznej Enigma.

Poznanie zasady tworzenia kodu szyfrującego aparatu Enigma dokonał w 1932 r. Marian Rejewski, fakt ten był początkiem drogi do poznania zasady pracy urządzenia szyfrującego. W kolejnych latach Marian Rejewski we współpracy z matematykami: Jerzym Różyckim i Henrykiem Zygalskim wykorzystując tworzone przez siebie nowatorskie metody dekryptażu: „bomba kryptologiczna”, „metoda zegara” i „płachta Zygalskiego”, odczytał depesze niemieckie nadawane na coraz doskonalszym sprzęcie i coraz nowszymi technikami kryptażu.

Zdaniem autora petycji uhonorowanie twórców sukcesu złamania fenomenu Enigmy powinno służyć krzewieniu pamięci czynu dokonanego przez polskich matematyków.

Efekty prac badawczych polskich kryptologów, w ocenie współczesnych historyków, miały istotny wpływ na dynamikę i czas trwania II wojny światowej. Ponadto ich dorobek naukowy zrewolucjonizował światową kryptologię tworząc matematyczne podstawy poznawania kluczy szyfrów zwanych „atakami na szyfry”.

Przypadająca w 2012 r. 80. rocznica rozpracowania zasady pracy niemieckiej maszyny szyfrującej Enigma zasługuje na szczególne uhonorowanie poprzez podjęcie uchwały okolicznościowej.

Marszałek Senatu **20 grudnia 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP. Komisja pracowała nad petycją już w 2012 r., przygotowany został projekt uchwały okolicznościowej, zawarty w druku senackim nr 133 z 30 maja 2012 r.

23. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie przyznania uprawnień do bezpłatnego zaopatrzenia w leki dla żołnierzy zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianych w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu (żołnierzy górników), którzy z tytułu przymusowego zatrudnienia stali się inwalidami wojskowymi (P8-02/11).

Petycje wniesione przez:

1. Związek Represjonowanych Politycznie Żołnierzy Górników, Okręgowy Zarząd w Tarnobrzegu - petycja zbiorowa,
2. osobę fizyczną - petycja indywidualna.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164 poz. 1027 ze zm.).

Autorzy petycji, reprezentują byłych żołnierzy górników, którzy w okresie PRL-u, w ramach zastępczej służby wojskowej, byli przymusowo kierowani do pracy w kopalniach węgla, kamieniołomach i zakładach wydobywania rud uranu. Pracując w katorżniczych warunkach wielu z nich straciło życie lub zostało inwalidami. Byli żołnierze górnicy wystąpili o podjęcie prac legislacyjnych w celu przyznania im uprawnień do bezpłatnego zaopatrzenia w leki.

W opinii wnoszących petycje żołnierze górnicy czują się dyskryminowani gdyż, mimo, że przymusowe zatrudnianie uznane zostało za szczególny rodzaj represji z przyczyn politycznych (z tego tytułu otrzymują świadczenie pieniężne w wysokości dodatku kombatanckiego) to, jako inwalidzi wojskowi, nie są uznani za osoby represjonowane w rozumieniu przepisów ustawy o kombatanach. Nie posiadają uprawnień do korzystania z darmowych leków przysługujących z ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Marszałek Senatu **20 grudnia 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP. Komisja pracowała nad petycją już w 2012 r., przygotowany został projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, zawarty w druku senackim nr 120 z 11 maja 2012 r.

24. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zmodernizowanie struktury i działania Służby Celnej oraz sposobu przeprowadzania konsultacji społecznych i resortowych (P8-03/11).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Związek Zawodowy „Celnicy PL” z siedzibą w Nysie.

Szczegółowe postulaty petycji dotyczyły:

1. Wprowadzenia do ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej następujących zmian:
 - a) zrównanie praw i obowiązków funkcjonariuszy celnych z funkcjonariuszami innych służb mundurowych,
 - b) naprawa procesu wartościowania z uwzględnieniem doświadczeń funkcjonariuszy celnych,
 - c) zagwarantowanie ochrony prawnej i bezpieczeństwa w czasie wykonywania obowiązków służbowych,
 - d) zagwarantowanie możliwości powtórzenia procesu mianowania funkcjonariuszy na stopnie służbowe zgodnie z art. 223 ust. 3 pkt 2 i ust. 7 ustawy,
 - e) restytucja świadczeń i uprawnień celnikom przywracanym do służby,
 - f) rozwiązanie problemu skutków alokacji funkcjonariuszy celnych,
 - g) zagwarantowanie skutecznej realizacji zadań formacji, wynikających z art. 2 ustawy, ochrony rynku UE, zdrowia oraz bezpieczeństwa obywateli Wspólnoty,
 - h) zachowanie niezależności organów celnych i profesjonalności kadry,
 - i) usprawnienie obrotu towarowego z zagranicą i zapewnienie skuteczniejszych warunków do walki z szarą strefą w gospodarce.
2. Upublicznienia przebiegu i rezultatów procesu konsultacji społecznych, ze zobowiązaniem strony rządowej do udzielania odpowiedzi na nadsyłane opinie.

Postulaty petycji dotyczyły zmiany ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323 ze zm.).

Autorzy petycji - celnicy skierowali do ustawodawcy postulaty o pilne przeprowadzenie reformy funkcjonowania Służby Celnej. W ich ocenie dotychczasowe próby zmian (m.in. z 2009 r.) nie uwzględniły postulatów środowiska celniczego i zostały przez adresatów systemu ocenione bardzo negatywnie. W efekcie wprowadzenia procesów modernizacyjnych i niedostosowanych, zdaniem celników, działań prawnych doszło do *fatalnej wręcz kondycji tej formacji*. Powszechnie jest też przeświadczenie, że nastąpił regres w zakresie polityki kadrowej i efektywności służby oraz nie zostały zrealizowane cele Uchwały Modernizacyjnej Rządu (*program zakładał przeznaczenie w latach 2009-2011 30% środków na wzrost wynagrodzeń celników i stworzenie systemu motywacyjnego, a 70% na sprzęt do kontroli i infrastrukturę*). Wśród celników przeważa pogląd, że polityka kadrowa przestała opierać się na takich przesłankach jak staż, doświadczenie i kwalifikacje funkcjonariuszy, a zakres obowiązków nie zależy od potrzeb Państwa i innych podmiotów, *lecz opiera się, przy wartościowaniu stanowisk, na jakiś matematycznych przeliczeniach*.

Celnicy zwracają też uwagę na to, że dalszy brak realnej reformy doprowadzi do obniżenia efektywności Służby Celnej i powiększy akceptację dla rozwoju szarej strefy.

Zadaniem autorów petycji, odrębną sprawą pozostaje brak faktycznego dialogu ze środowiskiem wyrażający się w nieefektywności konsultacji społecznych i resortowych, co w następstwie doprowadza do uchwalania tylko pozornych zmian w kondycji Służby Celnej.

Marszałek Senatu **20 grudnia 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP. Komisja pracowała nad petycją już w 2012 r.

25. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu umożliwienie obserwacji przebiegu wyborów w Polsce oraz pracy organów wyborczych, w tym obwodowych komisji wyborczych, przez niezależnych obserwatorów krajowych (P8-04/11).

Petycja indywidualna wniesiona przez Sławomira Szyszkę, członka Stowarzyszenia Forum Młodych Dyplomatów.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (Dz. U. Nr 21, poz. 112 ze zm.), do której zaproponowano dodanie w art. 50 ust. 1 słów: „oraz obserwatorzy krajowi”. W Kodeksie wyborczym status obserwatora przysługuje jedynie obserwatorom międzynarodowym, czyli w praktyce przedstawicielom organizacji pozarządowych z innych państw.

Zdaniem autora petycji, niezależni obserwatorzy krajowi, reprezentujący polskie organizacje pozarządowe, powinni dysponować podobnym statusem, jak międzynarodowi obserwatorzy wyborów. Brak takiego przepisu uznaje za niedopatrzenie sprzeczne z zasadą sprawiedliwości. Stwierdza, że Polska nie realizuje zobowiązań wynikających z podpisania art. 8 Dokumentu Spotkania Kopenhaskiego, art. 26 Deklaracji Szczytu OBWE (Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie) w Istambule i art. 25 Karty Europejskiego Bezpieczeństwa Konferencji OBWE w Istambule – przepisy te dotyczą prawa do obserwacji wszystkich etapów procesu wyborczego m.in. przez niezależnych obserwatorów krajowych.

Autor petycji przypomina, że Polska zobowiązała się niezwłocznie zrealizować zalecenia misji obserwacyjnej OBWE/ODHIR, w której członkowie OBWE doceniają rolę ODHIR (Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka) w pomocy państwu w rozwoju prawa wyborczego w zgodzie z zasadami i zobowiązaniami OBWE oraz zgadzają się kierować wyborczymi ocenami i rekomendacjami ODHIR.

W obowiązującym stanie prawnym Państwowa Komisja Wyborcza (PKW) nie ma podstaw, aby zarejestrować przedstawicieli polskiej organizacji pozarządowej i umożliwić osobom zainteresowanym obserwację wyborów. Autor petycji jest przekonany, że Polska, jako członek OBWE, podpisując w 1990 r. Dokument Kopenhaski, podjęła zobowiązanie – choć jedynie o charakterze politycznym, a nie prawnym. Bez zmiany przepisów Kodeksu wyborczego PKW nie ma możliwości rejestracji obserwatorów krajowych. Deklaracja Kopenhaska nie wiąże PKW, stanowi jedynie zalecenie (miękkie prawo). W innych krajach obserwatorzy krajowi – wymieniani w raportach OBWE jako *non-partisan domestic observers* (niezależni obserwatorzy krajowi), *domestic observers*, *national observers*, *local observers* – występują obok mężów zaufania czyli – *party proxies* lub *party observers*. Mężowie zaufania występują również w naszych przepisach.

Zdaniem autora petycji, jedynie obserwatorzy zgłoszeni i zarejestrowani przez organizację, która nie reprezentuje interesów żadnej partii i nie jest z nią związana w jakikolwiek sposób – daje gwarancję bezstronności.

Marszałek Senatu **20 grudnia 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP. Komisja pracowała nad petycją już w 2012 r.

26. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zmianę przepisów ustawy o orderach i odznaczeniach w taki sposób, aby odznaczenie – Krzyż Wolności i Solidarności – było nadawane wszystkim działaczom opozycji antykomunistycznej represjonowanym za swą działalność lub działającym w stanie zagrożenia represjami w czasach PRL (P8-05/11).

Petycja zbiorowa wniesiona przez: Stowarzyszenie Wolnego Słowa z Warszawy, reprezentowane przez Prezesa Zarządu Wojciecha Borowika.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy o orderach i odznaczeniach uchwalonej 5 sierpnia 2010 r. (Dz. U Nr 155, poz. 1041), którą wprowadzono odznaczenie – Krzyż Wolności i Solidarności (art. 15a), ale o innym charakterze niż postulowało Stowarzyszenie Wolnego Słowa.

Stowarzyszenie wystąpiło w 2007 r. do Prezydenta RP z apelem o ustanowienie nowego odznaczenia państwowego o charakterze specjalnym – Krzyża Wolności i Solidarności – przyznawanego wszystkim działaczom opozycji antykomunistycznej represjonowanym za swą działalność lub narażonym w czasach PRL-u na represje. Proponowano, aby odznaczenie było nadawane każdemu, kto spełni warunki wymienione w ustawie o orderach i odznaczeniach, niezależnie od posiadanych dotychczas odznaczeń. Ostatecznie odznaczenie to będzie nadawane przez Prezydenta RP na wniosek Instytutu Pamięci Narodowej (art. 2 ust. 3).

Stowarzyszenie Wolnego Słowa nie widzi potrzeby, aby Instytut Pamięci Narodowej przedstawiał Prezydentowi RP kandydatów do odznaczenia i oczekuje zmiany przyjętego rozwiązania. W opinii autorów petycji odznaczenie to powinno być nadawane przez Prezydenta RP na podstawie odrębnej ustawy, ale nie wyłącznie na wniosek Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. Stowarzyszenie proponuje, aby Kancelaria Prezydenta na swej stronie internetowej przygotowała wniosek o przyznanie Krzyża Wolności i Solidarności, który mogłaby wypełnić każda zainteresowana osoba. Wniosek osoby ubiegającej się o przyznanie odznaczenia powinien być przekazywany bezpośrednio Prezydentowi RP lub za pośrednictwem Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych.

Autorzy petycji są przekonani, że zawartość teczek wytworzonych przez służbę bezpieczeństwa nie powinna odgrywać decydującej roli przy przyznawaniu odznaczenia. Poza tym niektóre z osób działających w konspiracji nie dostały się w ręce władz komunistycznych, nie mają tzw. teczek lub dokumenty ich dotyczące zaginęły. Natomiast żyją świadkowie tamtych wydarzeń i to oni powinni odgrywać rolę arbitrów w konkretnych sytuacjach.

Marszałek Senatu **22 grudnia 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP. Komisja pracowała nad petycją już w 2012 r.

27. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie poszerzenia zakresu podmiotowego definicji kombatanta w ustawie z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego „o osoby (rodziny) wysiedlane administracyjnie na obszarze Polski przez NKWD z przyczyn politycznych, narodowościowych w latach 1939-40 z zakazem bezterminowego powrotu do poprzedniego miejsca zamieszkania” (P8-06/11).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371 ze zm.).

Zdaniem autora petycji ustawa kombatanka pomija duże grupy ludności, zamieszkałe w granicach Polski sprzed 1939 r., dyskryminowane przez NKWD w latach II wojny światowej. Należą do nich m.in. osoby zamieszkujące północno-wschodnie ziemie

w granicach z 1939 r., to jest tereny Białostoczczyzny wcielone po 22 września 1939 do Białoruskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej. Osoby tam zamieszkujące były represjonowane przez władze ZSRR z ukierunkowaniem na eksterminację przejawiającą się w różnych formach (m.in. wyrzucanie polskich rodzin z miejsc ich zamieszkiwania z zakazem powrotu do swoich domów, gospodarstw czy folwarków). Nakaz opuszczenia nieruchomości na Białostoczczyźnie łączył się z zakazem osiedlenia się nie bliżej niż 35 km od miejsca dotychczasowego zamieszkania. Zakaz ten przestał obowiązywać dopiero po wybuchu wojny niemiecko-sowieckiej w czerwcu 1941 r.

Autor petycji zauważa, że ustawa kombatantska w jaskrawy sposób narusza ustalenia zawarte w art. 32 Konstytucji poprzez brak wykazywania przez Państwo dostatecznej troski i opieki nad tą represjonowaną grupą społeczeństwa polskiego.

Marszałek Senatu **22 grudnia 2011 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP. Komisja pracowała nad petycją już w 2012 r.

Podsumowanie

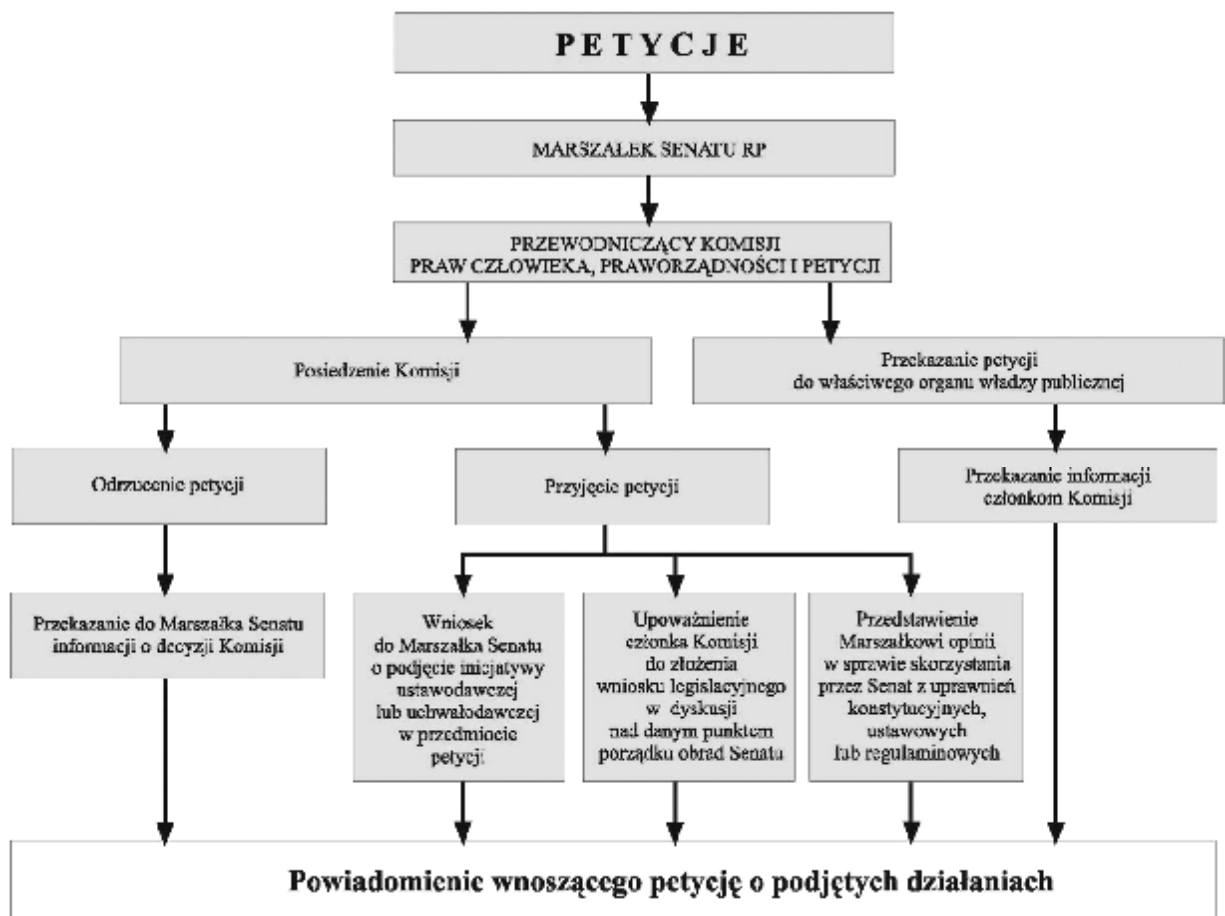
Sprawozdanie obejmuje informację o pracach Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji nad petycjami, które zostały skierowane przez Marszałka Senatu w 2011 r., a także o tych petycjach z 2010 r., nad którymi kontynuowano prace w 2011 r.

Zakres tematyczny petycji oraz zawarte w nich propozycje rozwiązań legislacyjnych były przedmiotem wielokrotnych spotkań i posiedzeń komisji, stąd też nie wszystkie prace nad petycjami udało się sfinalizować przed końcem 2011 r. Jednocześnie z ministerstw do końca kadencji Senatu napływały opinie i uwagi o petycjach.

Regulaminu Senatu w art. 90g stanowi, że prace nad petycjami niezakończonymi przed upływem kadencji podlegają kontynuacji w następnej kadencji. Zgodnie z przywołaną zasadą jesienią 2011 r. podjęte zostały prace nad petycjami w obecnej kadencji. W odniesieniu do tych petycji, co do których senatorowie podjęli decyzje o kontynuowaniu prac nad nimi – działania komisji były prowadzone w 2012 r.

Podkreślić też trzeba, że po zakończeniu VII kadencji Senatu do Kancelarii Senatu napływały petycje i były one analizowane w Dziale Petycji i Korespondencji. Marszałek Senatu VIII kadencji do końca 2011 r. skierował do Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji 6 petycji, nad którymi prace były podjęte już na początku 2012 r.

Schemat rozpatrywania petycji



**Wykaz petycji, nad którymi pracowała Komisja Praw Człowieka,
Praworządności i Petycji w 2011 roku**

I. Petycje skierowane w 2010 r., nad którymi komisja kontynuowała prace w 2011 r.

1. **Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej uregulowania sytuacji prawnej osób posiadających przedwojenne obligacje Skarbu Państwa (P-01/10).
2. **Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej nowelizacji art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. - Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (P-08/10).
3. **Petycja zbiorowa** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej uznania za okresy składkowe pozostawanie bez pracy wskutek represji politycznych (1956–1989) (P-10/10).
4. **Petycje indywidualne i zbiorowe** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu ustanowienie podstawy prawnej określającej zasady:
 - zwrotu lasów przejętych na własność Skarbu Państwa na podstawie dekretu PKWN z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa,
 - uregulowania stosunków własnościowych naruszonych przez wykonanie dekretu PKWN z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (P-11/10).
5. **Petycja zbiorowa** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu nowelizację Kodeksu postępowania cywilnego w części – Postępowanie w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone (P-15/10).
6. **Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej podwyższenia kryterium dochodowego dla otrzymania zasiłku rodzinnego (P-16/10).
7. **Petycje indywidualne** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej zmiany zasady waloryzacji emerytur i rent z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z procentowej na kwotową (P-17/10).
8. **Petycja indywidualne i zbiorowe** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zwiększenie pomocy materialnej dla rodzin opiekujących się dziećmi i osobami niepełnosprawnymi (P-19/10).
9. **Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu ujednoczenie zasad wykonania zakazu prowadzenia pojazdów wobec sprawców przestępstw i wykroczeń (P-20/10).
10. **Petycja zbiorowa** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu podniesienie kwoty renty socjalnej (P-21/10).

II. Petycje skierowane do komisji w 2011 roku w VII kadencji Senatu.

- 1. Petycje zbiorowe** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zwiększenie wymiaru zasiłku opiekuńczego dla osób sprawujących opiekę nad dzieckiem niepełnosprawnym (P-01/11).
- 2. Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zobowiązanie administracji publicznej do zatrudniania osób niepełnosprawnych w wysokości co najmniej 6% ogółu zatrudnionych (P-02/11).
- 3. Petycje indywidualne** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie zabezpieczenia prawa inwestora do skargi na system rekompensat (P-03/11).
- 4. Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zobowiązanie organów emerytalno-rentowych do informowania świadczeniobiorców o tych zmianach prawa, które mogą mieć wpływ na wysokość otrzymywanego świadczenia (P-04/11).
- 5. Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zmianę ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane w zakresie wydłużenia okresu pozwolenia użytkowania dla tymczasowych obiektów budowlanych (P-05/11).
- 6. Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zwiększenie kwot wolnych od egzekucji prowadzonej na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (P-06/11).
- 7. Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zmiany prędkości poruszania się pojazdów na autostradach i drogach ekspresowych (P-07/11).
- 8. Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie uprawnień rad gmin do różnicowania stawek podatku od nieruchomości (P-08/11).
- 9. Petycja zbiorowa** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu ustanowienie dnia 29 września „Ogólnopolskim Dniem Wychowania Przedszkolnego” (P-09/11).
- 10. Petycja zbiorowa** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zmianę przepisów o finansowaniu partii politycznych w taki sposób, by komitety lokalne w wyborach samorządowych oraz komitety wyborców i partii, które uczestniczą w wyborach parlamentarnych po raz pierwszy lub nie przekroczyły w wyborach progu 3% – objąć finansowaniem z budżetu państwa (P-10/11).
- 11. Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu włączenia do podmiotów uprawnionych do otrzymywania świadczenia kompensacyjnego z ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych pedagogów i wychowawców zatrudnionych w Ochotniczych Hufcach Pracy (P-11/11).

III. Petycje skierowane do komisji w 2011 roku w VIII kadencji Senatu.

- 1. Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy uchwałodawczej mającej na celu uczczenie pamięci i wkładu polskich kryptologów - Mariana Rejewskiego, Jerzego Różyckiego i Henryka Zygalskiego - w złamaniu szyfru Enigmy (P8-01/11).
- 2. Petycje indywidualne** i zbiorowe dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie przyznania uprawnień do bezpłatnego zaopatrzenia w leki dla żołnierzy zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianych w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu (żołnierzy górników), którzy z tytułu przymusowego zatrudnienia stali się inwalidami wojskowymi (P8-02/11).
- 3. Petycja zbiorowa** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zmodernizowanie struktury i działania Służby Celnej oraz sposobu przeprowadzania konsultacji społecznych i resortowych (P8-03/11).
- 4. Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu umożliwienie obserwacji przebiegu wyborów w Polsce oraz pracy organów wyborczych, w tym obwodowych komisji wyborczych, przez niezależnych obserwatorów krajowych (P8-04/11).
- 5. Petycja zbiorowa** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zmianę przepisów ustawy o orderach i odznaczeniach w taki sposób, aby odznaczenie – Krzyż Wolności i Solidarności – było nadawane wszystkim działaczom opozycji antykomunistycznej represjonowanym za swą działalność lub działającym w stanie zagrożenia represjami w czasach PRL (P8-05/11).
- 6. Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie poszerzenia zakresu podmiotowego definicji kombatanta w ustawie z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego „o osoby (rodziny) wysiedlane administracyjnie na obszarze Polski przez NKWD z przyczyn politycznych, narodowościowych w latach 1939-40 z zakazem bezterminowego powrotu do poprzedniego miejsca zamieszkania” (P8-06/11).

.....

Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu

.....